

Hrbatý Joska

Horský obraz. Napsal J. V. Finklerka.

Smíchem zakrývala své roze chvění, ale v srdci jí bylo jinak. Odeházela s děvčaty a cestou nemluvila. Vířila jí hlavou nejasnější přičina, proč hoši se k ní rázem tak zachovali a proč ani tuze cestou si jí nevšímalí. Zůstala s méně oblíbenými děvčaty pozadu.

Připadali jí všichni urputní a nstiví, jakými je dříve neznala. Početila k hochům odpor, že dovedli jí ztrpčiti chvíli zábavy z malicherné přičiny. Joska vystupoval před ní jako svatý. Připomněla si jeho krotkost, tichou povahu, milý pohled, trpělivé snášení ústrků, úšklebků i nadávek. Taková lítost nad ním vyrůstala jí v srdci, splyvala v nejasný cit přichýlnosti k němu, který rozehřál jí srdce.

Cestou byla zamklá a ráda s děvčaty se loučila, aby zapadla do chaloupky, kde ji nikdo nevidí, jak bude plakati.

Neodstrojila se a usedla na lavici u stolu. V nízké světnici byla již tma. Jen stěny se bělaly.

Tetka Bartuňková byla ve stodůlce, chystala kalové trávy kozám k dojení a kalovici do žlabu. "Co pak si nerozsvítíš lampičku, Anežko," řekla ve tmě, když se vrátila.

Dříve odpovědělo povzdechem. Stará matka se ulekla, škrtla rychle a rozsvěcovala. Pohlédla na deera a podivila se, že tu sedí tak zaražena.

"Co pak ti je? Snad nepláčeš?"

Místo odpovědi Anežka propekla v plác hlasitý.

"Smáli se ti, vidí? Já jsem si hned pomyslela, když mně povídaly ženské, že jsi s Joskou tancovala, že se ti smáli. Bodejť by se ti nesmáli! Proč pak jsi neutekla?" pohněvala se při tom na Josku, že jí v posměch uvedl, jak se domnívala.

"Proč by se smáli?" Což je Joska horší než on? Jestli byl zapomněl na jeho tělo, nezapomněl na duši a na srdce, maminko! Honzík Pešků s Ludvíkem z Počerného si myslí, že přes neví, Honza se stává na statek a Ludvík, že bude po starém v panské službě. No, zůstanou přece jen trpkými danky, jak Touříček Prácheňský povídal! Joska je daleko lepší, až na ty čápníky a na zervívou blava Houzovu," rozmluvila se Anežka a osoušela slzy.

Matka již nemluvila. Zastyděla se, že by deera do Josky se zamilovala, jak ženské vtípkovaly. Nerozšířovala řeč, vytáhla z trouby placku a kavu a kladla před Anežku na stůl.

Odastrojila se a šla si ulehnout. "Já ještě nepůjdu, je brzo," řekla matka, "podívám se na ves, budou ženské seděti besedu na kládách před Vačovými."

Deera jí neodpověděla, matka zhoukla světlo lampičky a odešla.

Když Bartuňková blížila se k ženským, jejich lampičky ve tmě se bělaly, utichl rázem jejich hovor a smích Aněi Vačkové, která vypravovala, jak s Aneškou Bartuňkovou Joska vytácel a stavěl se na špičky. Dala zacladle pozdravení a usedla na roh klády. Ženské v rozpacích nevěděly honem, čím by zamluvily nápadné ticho a zmlknutí.

"Kde zůstala Anežka?" ptala se Aněe.

"Šla spát."

"Mm... holi jí nohy... moc tancovala," řekla uštěpačně.

"Myslím," řekla Bartuňková, "jez ztratila náladu a humor, který si sem přinášela. V obličejí hořela, vždyť vycítila jejich nárátky na Josku a Anešku."

"Joska se také rozhoupal," navazovala Andula, "tancoval po špičkách jako brabčáček," zasmála se.

Bartuňková ani nedutla, jen si prála, aby Andula více jí o něm nehovořila. "Bože, takového nápadníka by Anežce dával," Početila stud ve své duši.

Ostatní tetky na slova děvčete neodpověděly, a matka Andulčina mřela se, že deera Bartuňkovou si dobírá. Trásla se slastí a Andula zatahovala za sukno, aby přestala.

Nastalo trapné ticho, v němž Bartuňková loutala studem. "Vždyť je to hodný hoch," řekla stará Vačková, aby učinila významnou dezeriných zmírnila, "s ním by mohla tancovat kazla." Žádná neodpověděla, jakoby tužily, že stará Vačková nřávil jen tak do větru, aby si Bartuňková ne nemyšlela.

Dlouho se tu nezdřely, řeč vázla, hovor se nerozproutil.

Anežka nespala, myslela na rozdíl mezi srdcem Joskovým a mezi srdci ostatních.

Bartuňková vrátila se brzy a bez řeči ulehla s myšlenkou na Anežku, která tak opravdově a s skou hájila... Bála se budoucnosti, Joska se jí přece jen nechtěl, třeba byl krejčí a vydělal peníze. Ona si prála za zete je něho muže než byl Joska. Usadila k přítěžnou hlavou...

Nazejtrř zavolali Josku Popelářovi, aby učil mladinou soukenné řaty. Čekali vránu... Mladý Popelář chtěl mít nové řaty až poveze knožty do města, nematoval na ně záhy, aby je měl pohotové, až je bude potřebovat.

Mladá Joska tuze si všimla a skádlila ho Aneškou. Slyšela, že s ní tančil, a hoši Anežce stývkovali.

U kamen seděl výměnkář, oter mladého a poslouchal. Ac bylo teplo, měl na sobě koženky a punčochy na nohou. Barchetový špenzík měl rozepjat i kokaň, bylo mu viděti obrostlá prsa. Ohlédj jeho byl vráscitý jako rozotané pole na polzim, vlas řidký, stříbrný a dlouhý, obočí husté, černavé, oči zapadlé a nos špičatý, ústa bezzubá, pysky úzké a vpadlé, brada záspičitělá, stvrskem šedivých vousů pokryta, btále se usmíval mladě, Josku poukonejšil. Mluvila mu upřímně o ženitbě.

"Kdyby mě chtěla ta, kterou já bych měl rád," avěril se Joska "věřte, panimámo, že bych se o něm hned... zle by neměla," opakoval po Kynelové. "ale která pak by si vzala hrbatého?" "I mlé, Josko, a neheňový pána boha," ozval se výměnkář od kamen, "jen když ti dal zdraví a dar do hlavy! Když jsem vojaněl, znal jsem pána, pomalého jako ty, roztomilého a tuziené hodného. Byl taký hrbatý, a jaký pán, milý Josko! Jednou jel v kočáře, a všecko amekalo! Jela s ním moc pěkná paní. Zastavila, ona vyskočila jako jelen... no, povidám... pěkná ženská... a povidala: Počkej, mužj podám ti ruku! Vzala ho takže po paženi a vykračovala si s ním jako hraběnka. Vojáci mu záviděli tu hezkou paničku. Vidíš, zalilil se jí, že si ho vzala. Jen když byste se měli rádi."

Joskovi okřívalo srdce. Kdyby si ho Anežka vzala, také by měl hezkou ženu! "Milý panimámo, já nemám štěstí," zasteskil si.

"Vždyť jsi se ještě nezžil, to mně nepovídej!... oči jsou oči. Ve Svratouehu si jedna vzala stejného tokaře, vždyť sem s ní ehođil, snad jsi ho viděl. A jak se mají rádi! Tři děti mají, a očka prý mají jako trny! Vidíš, Zákovicie až na šnědku. Jen srdce, srdce, hochu, ta si musí rozuměti. Já jsem si nebožku bral proti vůli rodičů. Nie prý neměla! Čerta s srdce pťá po majetku! A syn... vždyť víš..."

šeptal, když mladá se vytratlila ze světnice, "také si bral mladou s níma, ji nebránil, naě? Co je ti souzeno, tomu se nevyhnoš. Mamonem hoží požehnáni se zabáni a nespokojenost se tahá do stanců."

Joska se pohroužil do řeči výměnkáře celou duší a uvažoval o ní dlouho.

"A ještě ti něco povím, Josko! Po čem člověk touží a přičiní se, aby toho dosáhl, věč, že toho dojde. Často je k tomu třeba jen odvážného kroku a je vyhráno. Nač myslit, proved, či se! Dbej o to a vzpomeneš, že ti starý Popelář radil dobře."

Joska byl jako na novém světě. Zdálo se mu, že začíná kračeti po jiné cestě svého života, jež dovede ho k uskutečnění jeho práni.

Večer šel do pasterky vosečků.

Pod zahrádkou Poulavou čekala na něho Kynelová, aby s ním promluvila.

"Josko, pojď kouknout k lesu, a bychl s tebou pohovořila," začpřtla, když se kolem ní ubíral. Soumrak rozléhl se nad krajinou, a rosa padla na trávu.

"Ve vsi mluví se jen o tobě a Anežce. Ty jsi si tu loika přimuzice obličil!"

"Opravdu jsem si ji obličil, tetičko, mam ji rád. Najednou mi přišla tak milou, že bych ji rád nechtěl."

"Mluvil jsi s ní o něčem?"

"Nebyla k tomu příhodná chvíle, a pak si myslím, tetičko, že by se mně vymanila, kdybych se jí sveřil."

"Je dobře býti opatrným, aby člověk k smích nepřiksel, ale myslím si, že Anežka má srdce jako ty. Slyšela jsem, jak se tě za stala, jak s Touíkem Prácheňským přetřela v Lázních všechny úšklebkky, když začali vtípkovat. Tečk dvou lidí si važ. Josko, a měj je rád."

"Však já mám, tetičko,"

"O nic se nestarej, na ně nechtěj, ani na řeč, ani na smích, ať se ti pošklebují, kdo ví, jestli se na konce nebudou smáti přes vše. Já si s Aneškou promluvim, řeknu jí, jak ji máš rád, a jak by byla s tebou šťastna."

"Tetičko, já se toho bojím."

"Dej na mě, Josko, víš, že dovedu promluvit opatrně."

Za pasterkou se rozešli. Druhého dne chytla Anežku v lese, když spolu hrabaly stlaní v hřbitupských ložích.

"Potřebovaly byste do chalupy hospodáře," začala Kynelová, "co pak dvě ženské dokázete to je nějaké. Muž vydělá peníze, koukně sem tam, stará se, a všecko jide joak," začala ze široka. "Některý je pro trápení, tetičko," odpověděla Anežka se za pálenými tvářema.

"To vim, Anežko, máj je také takový vádlil. Ale je jich dost, kteří by se starali. Mašli pak některého, Aneško, na majlece!" zertvovala. "Co vám napadá, tetičko," řekla se sklopěnými očima.

"No! Ani se o tebe žádný neobhází, nebo tě nevyhledávají!" "Mně? I kde pak?"

"Nevím, nevím," zahrozovala "Lidé toho namluví opálky, třeba na tom není zbla pravdy."

"Povídají, že se líbí Joskovi krejčímu," s důrazem vyslovala. "Panečku, ten má peníze a vydělá. Myslím, že bude koukat dost vysoko, třeba se mu pádn bůh na těle ubral. Ale to neováđ, Joska je tuze řádný hoch, dovedný, šetrný, tichý, usudlivý, ten by si ženy uměl považovat! To není ledakterý daněk, jakých tu na kopy. Já bych si jiného nevezla, kdybych tak byla na tvém místě. Ty jsi podrobná, mladá, zrovna byste se k sobě hodili a mate se by se ulevoje ve starostech."

Anežka rozpacitě hrabala sortě a oči nezvedala. "Co tomu říkáš?"

"Kdo ví, jestli by mě chtěł, když povídáte, že bude koukat dost vysoko." Při tom počítala o něho takový strach, jakoby slyšela, že si ho bere již jímá.

"Když si tě tolik v Lázních neobházelo, myslím, že se mu líbíš."

"Jak pak ti má najednou říci, že tě má rád, bláhová?" "Ani nečekal, olešel sám. Hoší nelá na mne zlost a již se mnou neztaneovali po jeho odchodu, alenecht, však jsou to nechtivě! Ten řešků bude beztoho ženu jen ženat, a pán bůh mu nepožehná," opakovala po Joskovi.

"Toť yšle, že nebude lepší než tatřik, Joska se ti ani slovem nezmlul?"

"No..."

"Co pak řikala matka, když se dověděla, že by tě chtěł?" "Ona o nicem neví, že by mně chtěł. Ta by mne huata! Pavčdala, že jsem mu měla utěci..."

Kynelová se zaražila. Ta slava se jí dotkla nenešlo.

"Matka by ho nerada za zete viděla, viđ! — Ta si nerozumí! Nezapadne jí, jak by si jí považoval! Ať jen pro tebe vyběrá, ať vyběrá, však bude litovati, až bude muset jti stranou..."

Tetičko, Joska je tuze hodný hoch, jak jsem ho poznala... a hezký je taky... Bože, takový není jako Ludvík z Počernického hájenky, ale co na tom?"

"Na rukou bytě nosil," řekla jí. "Kdybych věděla, že by mě"

chtěl, já bych se nedávala, že je hrbatý! On má takové pěkné oči, tetičko," rozplývala se. "A srdce, Anežko!"

"Chvíli bylo ticho."

"Joska jistě touží vědēti, jestli bys ho chtěla, Anežko! Jak pak bychom se to dověděly? Musíš býti opatrná, nikomu se neověřuj, když z toho nie nebylo, abys neměla zbytečné řeči. Já bych s ním mohla nějak promluvit," řekla Kynelová, "ale jak chceš, Anežko."

"Promluvte, promluvte! Jestli řekne, že mě má rád, povězte mi, že já jeho také. Tetičko, ty oči jeho vidím pořád a cítím z nich tolik přítulnosti, že jen myslím od té muziky na něho. Tetičko, kdyby věděli, jak ho mám ráda!"

Položila si hlavu na její prsa. "Maminka bude bránit," strachovala se, "ale at, chaloupku, pole, všecko jí nechám a budu s Joskou dřít jako kůň, jen když se budeme mltj rádi."

"Budeš vidět, Anežko, že s ním zle nepochodíš, on je tuzy hodný člověk a krejčí vřiborný, vždyť si je celému okolí."

"Promluvte s ním, tetičko, pak mně všecko povíte," prosila Anežka se slzami v očech. Kynelová sličila. Svázala narhrabané stlanj do ložkuše a poprosila Anežku, aby pomohla jí ranec zvednouti na záda. Pak pomáhala Anežce a šly mlčky k vesnici, nad nž kroužili Popelářovi holubi.

Dříve než s Joskem mluvila, učinila si promluvit s Bartuňkovou. Do chalupy jiti nechtěla, pomysllla by si hned, že schválně za tou příčinou přišla, proto na ní cíhala na poli. Jednou k večeru setkaly se v zabídkách na trávě. Mluvily tak o všem, až zavědla Kynelová řeč o dětech.

"Ja nevím, co si s těmi dětmi fáta nebá, aby jim hospodařil, rozprehnou se, chuděry, po světe jako krepelky a sotva kdy slezou se dohrmady. Vy přece máte, Bartuňková, dobře. Jen aby deera, která si vás tolik považuje, dostala hodného člověka, který by vám neublížoval! To vte, ti mužští jsou divní daňkové, jako ten můj, jestě budete někdy odněřena, přijde-li zeť prudký a neurvalý..."

"Milá brachu, taky starostí nepspím. Je to na mě moc, ráda bych, aby se Anežka vdala, a zef se staral. Já abych jen pomáhala a darmo nejedla."

"Tak jí vďavejte, vždyť je hochů dost."

"Žádný upřímně se o děvce neobhází." "Bartuňková, nedávno jsem slyšela, že by jí chtěl Joska..."

"I bůh uhevej!" rozduřdila se. "Přece si nevezme hrbatého Josku! Co pak by Anežka nastála za rovného chasníka?"

"Já jsem ty řeči jen tak zaslechl a mnoho si jich nevšimám," řekla Kynelová.

"Pravda to je," svěřovala Bartuňková, "i děvce se pobláznilo a povidalo, že prý je Joska lepší než Honzík Pešků! Jen si rozvažte tu řeč! Líbil by se jí spíše hrbatý krejčí než hoch," ze statku.

"Statek nerozhoduje, Bartuňková, ale srdce! A srdce má Joska nepřepší ze všech. A krejčík není, on je pořádný krejčí, lidé si ho berou až ve Lhotkách, Vortové, v Hamříku, všude, všude! A jak pěkně postaví řaty! Vy dělá peněz jako šisek, je opatrný, tichý, spovivý, má peníze! To není jen tak Joska! Ať se s tím někdo měří! Já myslím, že byste si také prála, aby si vás zeť považoval jako matky, ne?"

"Toť se rozumí že by mě bolelo, abych byla za mě děvní odněřena."

"Tak vidíte! Joska by si vás jistě považoval! Přílnal by k vám jako dítě a měl by vás rád jako vlastní matku, beztoho ehuďák lasky nepoznal."

Bartuňková trochu mēkla. "Já bych ráda, aby hospodář byl řádný, vážný, silnější, abyebou měly zastaneť."

Váše a nemoc.

Stará lékařská kniha praví, že nemocí jsou vyvolávány zlosti, nevědomostí a nemožností ovládati vášně, neboť tím porušována jest výživa těla. Lidé povahy vášnivé a pravdivá trpí nějakou poruchou zařivního ústrojí a měli by tedy býti bedlivými toho, by hned, jakmile uvidí nějakou nepravdivost, začali bráti Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Ono odstraní z

Krásná žena!
Alova tvá ohnivost, máste tuú bouđ kařle.
Pomáda na vlasy cena 60c a \$1.00.
Mast na kožní vyrážky!
Vyráběna z 11-
čtyř kořiček a Jollima — Cena 50c a \$1.00.
Rovnatism!
Tráse vaše nemoci?
Pabli ano, přijď došet! Cena 50c a \$1.00.
Čistá krev!
Kožníky — léčba a stýř. Úspěšnělépšji krev čistěti na 30-
m. Cena 50c a \$1.00.
Vyrábě Jollim.
Mrs. Frances Otoupalik Med. Co.
DAVID CITY, NEB.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada.

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb.

Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Oznámení.

Pršeno si oznámiti stěm krajanem a přímloum Omahačtému třtu, že jsem zábalil krajanu Henrymu Doležalu ve vzpomněnou prodavače hořilho dřívka. Krajan Doležal ale není žádný člověk, nabh, žl to 14 let pšhřijel v tomto třtu. Než se upřijl, že je upřímným Čechem a v jeho odchodu došlo zmatkání. V oznámení jsem vyjádřil nepřipouštěj průběh pro sta-
krajčané a i na dále si budu ve vši přičiněti. Též Vás upřijmnu, že Vaše záhy vždy by-
jí i na dále budou našimi záhy. Pěšle šetřte oči a zdraví! Vám vždy posloužim.

JOSEPH BLISS

komisijnář živým dovkem.

230—232 New Exchange Building

Long Distance Telephone No. 300

SOUTH OMAHA, NEB.

Jos. F. Vrána stavební kontraktor

Stavba cementových zdí, chodníků a růných jiných cementových prací.

Tel. Doug. 5210

Používáme vlastního konkrétového stroje. Za práci ručme. Výpočty zdarma.

12-4.

1956 So. 15th St.

OMAHA, NEBR.

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK

FREMONT BREWING CO.

FREMONT, NEBRASKA,

vyrábí a lahvuje Pilsenské pivo. Co se týče chuti a jakosti, jest nejbližší importovanému.

Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivováře a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučován mnohými lékaři.

Chcete-li sobě pochutnati, objednejte sobě jednu bednu.

Commonwealth Life Ins. Co'

FRANS NELSON, President

Západní společnost pro západní lid.

Pojištění v platnosti za \$10,000,000.

Nového pojištění získáno v r. 1914 — přes \$4,000,000.

Nejspěšlivější společnost v Nebrance.

ÚŘADOVNY:

724 Omaha National Bank Building

W. J. MANSFIELD, český zástupce.

37-6m

vnitřnosti vae, co vadí řádnému zařivání, utedví zácpu a obtíže s ní spojené, upraví práci zařivací a sesilí vnitřní organismus. Člověk, jehož zařivání jest pravidelným, snadno ovládne své vášně. V chorobách žaludku a střev, v nečinnosti jater, v nervoznosti a v chorobách spojených se zácpou, zvolte vždy Trinerovo Léčivé Hořké Víno. Cena \$1.00. V lékárnách, Jos. Triner, velko-výrobce léků, 1333—1339 S. Ashland ave., Chicago.

Na rychlé zapuzení bolesti a křečím odporučiť dlužno Trinerovo Liniment. Tento léč rychle promlkně na sídlo bolesti a odstraní ji. Cena 25 a 50c, poštou 35 a 60c. — Advertisement.

Kavárna a Restaurant SLAVIE

Pravá česká kuchyně
Krajanům zavítavím do Omaha by mohu posloužit čistými pokrmy. Vše úplně nové zařizeno. Proti "Pokroku Západu."
FRANK ROUTIN, majitel.

Nejvíce zásobený grocerní a řazený obchod vlastní

A. Fr. Kuncl

1002 jis. 13. ul.

Zboží vždy čerstvé.

9-1f

Dr. J. J. Warta

český specialista v léčení chorob očí, uší, nosu, hrdla a příslušných částí těla.

1124 W. O. W. Bldg., Omaha, Neb.

Hodiny od 9. do 5.

Telefon: Red 3629.

